

Womhaj Bóh!

Czísło 50.
16. dez.

Łétnik 4.
1894.

Szerbske njedzelske łopjenka.

Wudawaju ło kóždy kobotu w Školerjez knihičishezjetu w Budyschinje a łu tam dostacź sa šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np.

3. njedzela adventa.

Jej. 40, 3: Prědatški hlóš je w pusczinje: pschihotujće pucź temu Knjesej, czinće na polach runu šchezěžku naschemu Bohu.

Jerusalemški lud je, kiž chze i Babelsteho jastwa domoj czahnyć, kotremuž najprjedy tele błowa płacza. Bjes Babelom a domisnu leži ščeroła njeplódna a frudna puscžina. Psches tele žalóšne runiny dyrbjachu ło domojwróczo na dalókich, wobečeznych puczach czahnyć. Duž spomni profeta na puczowanie a pohlada na sapoczatk a pschihotowanie dolheho pucza. Hlóš jemu pschiwoła: Pschihotujće pucź temu Knjesej; psched łuojim ludom czehnje tón Knjes, wschě sadžewki dyrbjja ło psched nim wotštronicź, wschě dolj dyrbjja powyschene, wschě horj ponizene być.

Tež Jan kščenik bė tajki prědatški hlóš w pusczinje, tež wón bė pucze pschihotowař sa teho wjetscheho Knjesa, kotremuž wón njeje dostojny, rošwjafacź jeho czrijowe rjemješki. Wón je kaž rólnik sa pluhom, kiž rolu pschihotuje sa pschichodnu šytwu. Wón je kaž twarški mištyr, kiž psches luže twjerdy pucź twari. Runu šchezěžku džěla wón sa teho Knjesa šwěta a sa wumóženje šwojeho luda.

Tež nam płaczi jeho napominanje. Runu šchezěžku do naschich wutrobow chze tón njebieski Knjes mēcź. Pschihotujće jemu pucze: Adventski trošcht lubi wón, ale jenož tym ło wón dostanje, kiž šnaja adventsku pokutu.

Šchtož šebi my teho dla w advencze wuprošymy, to je wěrna pokuta, móž wopravdžiteho wobroczenja a nowych šapoczatkow, nutškwoneho wobnowjenja, štkowazeho a džěla-

weho kšesćizjanstwa. Š hrimotazym hlóšom kšinczi teho dla psches zyly lud adventske błowo: pschihotujće pucze temu Knjesej! Czínće, kóždy po šwojim šchtancze a powołanju, wscho, šchtož je móžno, ło by ło nasch lud k šbóžnikej wróczi! Šusto ło tola tak ma, ło łu nasche hrěchi sadžewki sa drubich, ło temu Knjesej pschiwobroczić. Twoju hordoscź, twoje łóšestwo, twoje šapřewanje kšesćizjansteho kšodzenja łu pohorščenja, horj a dolj sa tnych, kiž chze Šhrystuš tež sa šwojich mēcź a kiž łu hišcze daloko wot njeho.

Duž czinće wschitzny dostojne płody pokuty! Njeje tež pola naš žanych dołow, kotrež maja ło wupjelnicź, žanych dołow w dopjelnjenju Božich kasnjow, kotrež maja powyschene być? Njeje tež pola naš žanych horow, kotrež maju ło ponizecź? Njeju w naš žane horde wutrobny, žane nasdate dusche, kotrež dyrbjja ło pokorjecź? Njekhodži nihto po kšiwnych puczach, kotrež wotwjedu wot wótzowškeje wutrobny Božese, wot hnady Jesom Šhrysta, wot žiwjenja w šwjatym Duchu. Šsu dha pucze, na kotrychž kšodžimy, wschitke hladke czinjene? Njeleža na nich žane kamjenje pohorščenja, nječiznych myšlow, nješwjatnych štkow? Je nasche kšodzenje do Božeho doma štajnje nutškwone pohucze, nasche kšyschenje, modlenie, špěwanje kóždy czaš potrebnoscź duchow a wuliwanja wutrobny? je nasche pschistupjenje k Knjesowemu blidu pschezo hlóš a lacžnosć po prawdosći? Njeje tež tak pola naš, kaž pola tamnych Jerusalemškich džěczi, kiž ło napschecziwo Janej na to powołachu: my mamy Abrahama ja Wótza. Šo tež my ło se šwojim kšesćizjanskim mjenom trošchtujemy, bjes

tym, so płody křesćijaniskeho žiwjenja tu njejsu. — Hdyž mamy na wschitke tele praschenja spokojaže wotmolwjenje, potom chzemy k křesćeniskej prajicž: Wostaj w twojej puscčinje; nam njeje trjeba, pucž pschihotowacž. Ale hdyž tak je, kaž smědomnje praji, so my na tawšynt ani jene wotmolwicž njemóžemy, dha chzemy tež jemu w šwjatym adventskim cžasju sastojsstwo wotutneho předarja na naschich wutrobach dowěricž a pschepodacž, so by wón wyšozu křwalenemu sbóžnikowej pucž w nich pschihotowal. Džimy do šo, pójnojmy šwoje křesćje a hrěchi, hidžmy stare žiwjenje, wobnowmy šwoje myšle, sapschimny wěcžne žiwjenje w Křystu: to rěka pokutu cžinicž, Šamjen.

Thirsa, abo wabjaza mój křizja.

(Pokraccžowanje.)

Ja rěkam Thirsa S. . . , tak holcžka šapocžka a Maria křesćiske se špodžiwanjom to snate mjeno najwjetšeho židowskeho wjenjeznika w měsće, kiž měsće, kaž šo powjedasche, fěrschczinske bohastwo. Wy, luba knjeni šarafka, na mnje se špodžiwanjom hladacž? Haj, ja šym šebi šama džiw, hdyž šebi na to myšlu, šhto je šo w pošlednim cžasju so mnu stało. Pschetož to šmēm šjawnje wušnacž: ja wěrju i žylej wutrobu, so je wasch Jesuš šlubjenty Měšias a ach! tak rad chžyła tež džěl mēčž na jeho hnadže, ja nimam drugeho žadanja wjazy w mojej wutrobje, hacž so by wón tež mój sbóžnik był. D budžich šo ja tola jako křesćijanika narodžila — ale nětko. — Maria, jejnu rēčž pschetoržnywšchi ju trošchtowasche: „Tón Knjes Jesuš je prajil: šhtož ke mni pschidže, teho nochžu won wustorkacž. Duž budžicž jenož dobreje nadžije; tón, kotryž je tón dobry štuť w waš šapocžak, budže jón tež došojecž. Ale tak dha je waš tón Knjes k tutemu pójnacžu pschijnješ? To je mi hišcžje hudancžto.“ — „Haj, mi niž mjenje, kaž šo nětko šjawnje dopomnju, dostach přeni šacžicž jako džēcžo w křesćijaniskej šchuli. Mój nan, kiž je wošebje křuty šraelita, a ach! ma najšuwowishe hidjenje pschecžiwu šesubej a křesćijaniskej wěrje, je drje sa žyle njemóžne džeržak, so móhla ja w tajkej šajnej mladoscži hižo tajki šacžicž dostacž. Šewak mje wěscžje do tuteje šchule pošlak njebudžishe. Ja tam i druhimi džēcžimi w nowym testamencžje cžitach, nawušnych šchpruchi a šchtucžki, kaž wone a šo nětko šjawnje dopomnju, so mējach na tych powjescžach wo šesubu a wošebje wo jeho cžerpjenju wjele wješela. Na to buch štaršcha, pschidžech do drugeje šchule a tamny přeni šacžicž i džęcžaje šchule bu bórny žyle šabny. Tak dale roscžech. Sa moje šwětne wjedjenje šo hacž nanajšepje štarasche; mój nan mje rošwucžowasche w židowskich wustawach, kotrež wón hacž najšrucžischo džeržesche. Moja wutroba pak pschi tym prošna wosta. Tola sa to ja tež žaneje potrebnosče njecžujach. Ššym jenicžke džęcžo. Duž móžecž šebi lóhko myšlicž, tak mi pschi tajkim nanowym šamóženju wschitko w šlužbje štejesche, šhtož móže hordosčž a žadanje po wješelach mlodeje holcžki šbudžicž a špokojicž.

Thirsa powjedasche: (Ser. 31, 25.) „D tak mi to derje cžinjesche; tež w naschich knihach něšto tajke namakacž. Šedyn šlaw mējesche napišmo: Křystušowe cžerpjenje a horjestacžje. Wěsche to šš. šlaw pola šesajša. Dopomnich šo žiwje na historiju wo šesubowym cžerpjenju, kaž šym ju w džęcžajej šchuli cžitaka. Šhtož bē tehdy psches moju dušchu šchlo, to džēsche nětko šašo i nowa psches nju. Pštach a cžitach tule historiju w nowym testamencžje. Špodžiwna pschesjenosčž i wěschčenjemmi profetow mi nadžadže. Špomnich na to šlowo: Wy bładžachmy wschitžy jako wowžy, kóždy wobrocži šo na šwój pucž, ale tón Knjes šwali wschitke nasche hrěchi na njeho. Njemóžu wam wuprajicž, tak šo to šlowo do wutrobny cžisčesche. Bēčž tež šabludžena, šamotna, wopušcžjena a nětko to šlowo: naschich wschitkich hrěchi — to bē mi mjecž do mojeje wutrobny. Ženje njebēčž žaneho pójnacžka wo tym wěla, šhto hrěch je a wošebje šo sa hrěchnizu pójnacž, to mi njebē ženje do myšle pschisčlo. Buch i nowa křetro njemerna, šacžinich knihi a chžych jo i myšlow pschecžicž. To pschidže, prajach k šebi, wot cžitanja w křesćijaniskich knihach šem; nadžijach šo, pošljenje namakacž a nětko wam hišcžje wjele wjetšchu cžěžkotu w wutrobje. Tu pak te šlowa šašo žiwje pschede mnje škupichu: Bójcžje šem ke mni wschitžy, kiž wy šprožni a wobcžženi šcžje, ja chžu waš wošchemicž! Tak džechu te myšle mojeje wutrobny horje a dele, so bēčž woprawdže wješela, jako buch k wobjedej šawołana, jenož so móhla šwojim myšlam cžetnyčž. Nowy testament šwěru šamknyschi podach šo k nanaj. Tón hnydom mój njemēr špójna, njemóžesche pak šebi jón wušlacž a

ja šo njeswažich, jemu to najmjensche pštnycž dacž. Bórny šo do šwojeje istwicžki wrócžiwšchi podach šo k mērej, so bych w španju njeměrnym myšlam a cžwilowazym wobškoržowanjam šwojeje wutrobny cžetka. Tola moje myšle bēchu pschajara šbudžene psches to, šhtož bēčž cžitaka. Šlajcžje, luba šarafka, tak je šo so mnu šapocžalo a na tajke waschne je so mnu tež dale šchlo. Wjedžach šebi bibliju kupicž, a kóždu hodžinu, hdyž bēčž šama, naložich k cžitanju noweho testamanta. Bórny bu mi wucžinjena wēž, so je šesub šlubjenty wumóžnik a křal šraelški. Š tym drje bēčž na cžiste, ale moje hrěchi bēchu mi džēn a wjetšche. Wěrju drje, so móže šesub hrěchnikow sbóžnych cžinicž, ale ach! je wón tež sa mnje pschisčol?“

Moja luba Thirsa! Křwalena budž nad wami hnada Boža waschich wóžow! pschetorže ju šarafka, kiž bēsche i najžiwischim džělbracžom na jejne powjedanje pošluchala. Kaž šwěrnny pastyr je šesub sa wami šchol a waš pytal a njeje wěrnno, wón je waš tež namakal? — Ach! druhdy cžujach tak šylny trošcht w wutrobje, hdyž móžach šo teho džeržecž, so je šesub tež wschitke moje hrěchi nješl. Potom móžach šo tež tak prawje i wutrobny k njemu modlicž. D! njesapomnju šwoje žiwje dnny, tak mi bē, jako šo přeni ras pošlaknych w šesubowym mjenje. Kaš šo mi wutroba pscheliwasche! Cžujach w šebi móžne pošljenje; šprožna a wobcžžena bēčž k njemu pschisčla a wón mje wošchemi i trošchtom wodacžka. To bēsche tu njedželu, jako bēčž přeni ras w Božim domje pobyla. Kaš bēsche mi tola to předomanje tak pošohnowane sa moju wutrobu! Bē mi, jako by duchowny jeno sa mnje rēčžak. Móžach šebi trošcht Božeho wodacžka tak prawje pschizpicž, ale dženkša nětko, šhtož dženkša křisach, — ach, křisach šlowa pošlecžka! — Maria pschetorže ju i tym praschenjom, šhto je ju nawabiko, tam do Božeho domu hičž? — Myšlu šebi, so je to žyle wošebite pschecželne Bože wodjenje bylo, Thirsa wotmolwi, — wošebje hdyž na waschu wulku njesašluženu šubosčž pschecžiwu mi hladam. Mējach bórny wulku potrebnosčž, ras žiwje šwēdcženje wo šesubu křisecž. Njemóžach pak šo nikomu wotkřycž; to šebi njeswěrich a njesnajach tež nikoho. Ale ras potajnje a šradžu na křesćijaniskej Božej šlužbje džěl bracž, to bu pschezo žiwischo moje žadanje. Tu wušladach ras, jako šo i nanom wokoło wožach, wasch pschecželny Boži dom a bórny nasti wemni ta myšl, tam dyrbiš njedželu hičž, tam cže wěscžje ničto njesnaje. To nětko tež cžinjach a šacžicž teho předomanja wjedžesche mje k šesubej. Móžach šedom docžakacž, hacž bu šašo njedžela. Cžuju: bjes šesuba njemóžu wjazy byčž. D, jenož so mje wón njesacžisnje!

Bjes tajkim rošrēcžowanjom bē šo Boža šlužba psched křwilu ššoncžika. Šarafka bē i žušbnizu hišcžje šamalutka wo štwi. Thirsa njebē šo pschi powjedanju šyšow šdžeržecž móhla. Maria šo jeje woprašča, hacž njecha šnadžž tež jejnemu mandželštemu dowolicž, i nej porēcžecž. Thirsa wo to prošesche. Šarafka po njeho wotēdže a dowjedže jeho k Thiršy. Trošcht ewangelija šo jej i nowa šicži. Pošlecžje se šwojim štróženjom šhubjowasche šo pschezo bóle psched wošchemjazymmi šlowami hnady. Wona bē mēr namakala w Knjesu. Šeho křwej wopokasa šo na jejnej wutrobje jako křwej wěcžneho šjednanja. Tak bē na šebi sa malo hodžinow šhoniła wěrnosčž teho šlowa: tón Knjes mori a cžini žiwych, wjedže do hele a šašo i hele. W tym pak šo wona dopomni na šwoju wotemrētu macž a na šwojeho nana. Ach, moja woha macž! tak horžo a wutrobne ljubwana a tola w wěcžnoscži bjes teho, kiž šamlutki móže naš sbóžnych cžinicž; a mój nan se šwojim hidženjom pschecžiwu šschizowanemu! Kaš budže jeho to bolečž a do wutrobny kšocž, hdyž šhoni, šhto je šo so mnu stało? — Wo tajkim wasch nan hišcžje ničto njemē wo waschim pschēmjenju? šo šaraf woprašča. — Ach nē! — bē to wotmolwjenje — pštnyl drje je, so dyrbi; něšto wošebite na wutrobje mēčž w tutym pošlednim cžasju, ale na tajke wobrocženje šebi pošmyšlicž njebudže.

(Pokraccžowanje.)

Wěrnosčž biblije, šakitana pschecžiwu jeje njepšchecželam.

Kaš šo šraelški lud po nēcžim pod Božim wodženjom rošwima?

(Pokraccžowanje.)

Wo šosesu.

Jako džęcžo mējesche wón domach wjele wole, potom pak bu psches šwoju bohobojasnosčž psched hrěchom šachowany. Wón dosta

wulke mjeno w Egyptowskej, ale ƚo tych ƚwojich, runjež bėchu ƚhubzi njeħanbowasche a ƚwojim bratram ƚ zylej wutrobu woda. W tym je wón ƚraƚny pschiklad. Za maŋo historijow ƚnaju, w kotrychž ƚo cłowiska wutroba a cłewiske žiwjenje taŋ wėrne a jaŋne wopisuje, ƚaž runje w historijach wo Israelskich wótzach w bibliji.

Eszo wė, ƚo pschi tym teŋ huscziŋcho do žaŋoŋnych ƚlubinow cłowiskich ƚrėchow nuts pohladamy, hdyž cžitamy wo ƚroŋnoszczach Sodomskich a Lotowych dzowkow, wo ƚkóscjach ƚakubowych ƚynow. Tajta bėsche cłowiska wutroba teħdom a tajta je dženŋa ƚiszcze. Eszo praji: Tajte wėŋy ƚo njeƚowjedaja a bibliji ƚo poroŋ ƚ teħo cžini, ƚo mőže kőzdy je w njei cžitacz. Ale by sozjaldemokratiski wodžer Bebel ƚ tym psches jene byŋ, hdy bychu jeho knihu: „Žonu“ ƚroŋnu mjenowali, dokeŋž najwjeŋsche njeħornoszcze ƚ pschikladami ƚ nastrőženju cžitarijom wopisuje. Cžeho dla sozjaldemokratojo ƚwoje piŋma a bibliju ƚ ƚinaŋschei mėru mėrja? Kaž doħho tajte wėŋy woprawdže na ŋemi nadeńdzek, wschitko ƚamjelczenje njeƚowpomha. Wone dyrbja ƚo na prawym mėŋe a ƚ prawej ƚhutnoszczu teŋ naspomnicž a biblija wo wschitkich tajkich wėzach ƚ nastrőžazei ƚhutnoszczu rėczy. Džėczom wschitak prėnje bibliŋske stawiŋny do rukow podamy, ƚo njebychu pschesahe wėŋy naŋhonite, kotrychž wjedzenje mőħto jim ƚeschkodžicž. Rosomni starschi paŋ teŋ roħmja, ƚaŋ mőža džėczjo teŋ wo tym w prawym cžaŋu roŋwucžicž. Za ƚo mojemu nanė dženŋa ƚiszcze džaŋuju, ƚo je w najŋraŋniŋschich ƚėtach mojego žiwjenja ƚ jaŋnym ƚłowom ƚo mnu wo tym porėczak, bjeŋ teħo, ƚo by mje ƚ wczipnoszczu wabiŋ. Bajta „wo bacžonje“, pschecžiwno kotreŋž Bebel ƚ prawom wustupuje, ƚ ƚichesczijanŋstwom nicžjo cžinicž nima. Moje džėczy to ženje ƚinaŋ ƚkyschake njeŋŋu, ƚacž ƚo je namaj Bőħ luby ƚnjeŋ džėczatko wobradžik. A to njeje bajta, ale to je wėrne!

W Bebelowych kniŋkach je pschipoŋnacž, ƚaŋ wón cžėtnu ƚkaženoszcz jim wjele poroŋuje, ƚoŋsiž cžedža w žiwjenju jara pschistojni a cželczeni ludžo bycz a tola ƚu w potajnym w najwjeŋschei njeƚowpőczimnoszczu žiwu. Ale cžeho dla Bebel njepraji, ƚo biblija wschitke cžłowiske wobŋtejnoscze, woŋebje teŋ mandželŋske žiwjenje, ƚjawnje wopisuje a wschitke ƚabŋudzenja, woŋebje pola luda Božeho, ƚ najwótriŋschei ƚhutnoszczu ƚħosta? Cžeho dla wón njepraji, ƚo ƚo to, ƚchtož wón ƚ dobrym prawom žada, w bibliji wot wscheho ƚpoczatka doŋkadnje stawa? Wón ƚo teħo wuŋnacž njecha, ƚo ma ƚwoje myŋle teŋ ƚ biblije. Bebel je w tajkim ludu wotroŋŋ a piŋche ƚa tajki lud, w kotrymž je Bože ƚłowo ƚiszcze mőz, teŋ pola tych, ƚoŋsiž ƚu jeho njeƚowpschecželjo.

Mójsaŋ

je wodžer ƚsraelskeho luda ƚ Egyptowskeje. Wona bėsche ƚromada bjeŋ porjada, ƚotraž ƚ Egyptowskeje cžehnjese, ƚotraž drje bėsche ƚurowemu wotrocžŋtwu cžeknyŋa, ale bėsche ƚiszcze bjeŋ ƚakonja a prawa. ƚromadže džeržana bu jenož psches mőzny ƚacžiszcze, kotryž bėsche wuŋwobodzenje ƚ Egyptowskeje psches Božu ƚylnu ruku na nich cžiniŋ, psches ƚwonkowonu nusu w puŋczinje a psches wutrobitoszcz Mójsaŋa. Mójsaŋ bėsche w wschitkich ƚwonkowonnych wėzach žiwjenja wjele wot Egyptowskich nawuŋnyŋ a hdyž ƚo wot pschecžiwnikow huŋto wėŋe wupraji: „Ludžo teħdom njeŋŋu ani piŋacz mőħli“, weni ƚabudu, ƚo stare do ƚamjenjom wudypane piŋma Egyptowskich ƚ teħo cžaŋa woprawdže wobŋedžimny. Schtož do Barlina pschińdze, mőže ƚebi je tam ƚam wobhladacz. Mójsaŋ paŋ bu na ƚralowŋskim ƚrodže woczehnjeny „w wschei Egyptowskej mudroszczu“ (ƚap. ƚ. 7, 22), ƚaž ƚo roŋumi teŋ w piŋanju. — Snuŋŋskownje bėsche Mójsaŋ Egyptowŋskim do žyŋa zuŋy, wón pschiboham njeŋŋuŋesche ale ƚejeŋsche w mėrje ƚwojich wótzow. Wón nawuŋny ƚo pschėd Bohom ponižowacz a jemu ƚo dowėricž. „Wón džeržese ƚo teħo, ƚotreħož wón njewidžese, jaŋo by jeho widžak.“ Hebr. 11, 27. Tak bu wón tón ƚylny muž, psches ƚotreħož Bőħ lud ƚromadže pschijnjeŋe, kotryž ludei prėnje prawo a porjad wuczese. Psches njeħo Bőħ ludei ƚakon da.

(Pótracžowanje.)

II. Advent.

(Tón ƚħėrluŋsch poda ƚo ƚakle w tym cžisŋle, dokeŋž bėsche ƚoŋlednje cžisŋto ƚamemu wopomnecžju Gustawa Adolfa ƚoŋwecžene.)

Lut. 21, 25—36.

Śłóŋ: ƚejuŋ moja nadžija.

Wasche ƚłowny ƚosbėħnicze,
Blisko je nėŋŋ wumozenje!
Na bėħ cžaŋa ƚedžbuje
A na ƚwėtow pschėmėnjenje:

Njeħo, ƚemja ƚokaže,
Bőħ je ƚudom blisko je.

Gladajcze na mroczele!
Słyszczcze wodow ƚaschumjenja!
Žyŋa ƚemja ƚschepoze
Cłowjekow dla pschėħrėŋschenja;
Ĥaj tón wothłóŋ stworjenja
Je wschón ƚoŋny ƚ dychnjenja.

O ty ƚwėta ƚudniko,
Njeħ to prawje wopomnimy,
Wutrobje wschitak ƚeŋnje ƚo,
Hdyž na ƚud ƚo dopomnimy:
Tajkoŋ cžaŋa cžakanje
Pschijnjeŋe nam ƚnyŋnoszczje.

Ach taŋ rucze mőže naŋ
Pschėħwatacz tón džen toŋ ƚuda,
A kőnzey je tón ƚnadny cžaŋ!
O ty ƚrėŋna duŋcha ƚhuda!
Ĥrėchow mėra ƚoŋna je,
Teho dla Bőħ ƚ ƚudei dže.

Tola ƚ cžemu ƚrudoba?
Dokelž wumozenje ƚhwata;
Schtož ƚo wjeŋli pschichoda,
Temu budže ƚnada data:
Njeħ teŋ ƚwėt wschón ƚahinje,
Teho ƚłowo njeŋanđe.

Hdyž ƚo ƚchtomny puŋaju,
Dha ƚo ƚ ƚėczu pschibliuje;
To je nam ƚaž ƚ ƚnamjenju,
So ƚo pschichod bórny ƚmėje:
Boži raj ƚ nam bliže dže,
Wumozenje teŋ ƚ nim je.

Dokelž cłowjek nje wė to,
Ĥacž tón džen wschėch njeƚowpschėħwata,
Nawabicž nam dajcze ƚo
A modlenju, njeħ mőz nam data,
So nam ƚycze njeŋchodža,
Hdyž ƚte myŋli wutroba!

Njeħ je wot naŋ daloko
Staroscz, wopisŋtwo a žranje!
Wubudž naŋ! Pschijnđž ƚbožniko,
Hdyž niž dženŋa, duŋ na ranje,
Tak ƚo bychmy dostojni
Pschėd teħe ƚo ƚupili.

E. S.

Wschelake ƚ bliska a ƚ daloka.

Srjedu tydženja je ƚo nowy dom ƚa ƚħėžorstwowy ƚejm, na kotrymž ƚu 10 ƚėt twarili, w pschitomnoszczu ƚħėžora a ƚħėžorki ƚwiatocznie ƚoŋwecžik. Daj Bőħ, ƚo by wscho, ƚchtož ƚo w tym ƚamym ƚraŋnym, ƚe wschei ƚychu wuhotowanym domje wuradži, jenož ƚkuziko ƚ cželczi a ƚ mėrej naŋcheho luda.

Tón ƚamny džen ƚo teŋ ƚħėžorstwowy ƚejm wot ƚħėžora wotewri. Trónŋka rėcz wobŋwėdczi dobre wuhlady na ƚdžerženje ƚwonkowneho mėra, mėjesche paŋ w ƚnutŋskownych naležnoszczach mjenje ƚwjeŋelazeho ƚdželicž. Stajne ƚospnyty sozjaldemokratiseje ƚronny, wobŋtejazy porjad ƚowrocžicž, ƚu ƚnjejerŋstwo ƚohnuke, nowy ƚakon pschecžiwno nim pschėdpołozicž. Tola ƚu mėnjenja wo tutym jara dželene; jenyŋ žada ƚakon pschewjele a ƚadžewa ƚwobodu teŋ druhich ƚtronow, druhim žada wón pschėmaŋo a njeje ƚrutny doŋcz. Tak wjele dyrbi ƚo prajicž, ƚo jeli ƚo njebudžemy ƚrucze na tym ƚuczju ƚotracczecz, wobŋtejnoscze ƚhubnych ludži ƚolėpschowacz, dha njebudža nam žane ƚrute ƚakonje pschecžiwno sozjaldemokratam ƚohnacž, ale budža ƚaž woli do wohenja. Sozjaldemokratiska ƚħrobłoscz je drje wulka doŋcz. Jako w prėnim ƚoŋedženju ƚejma ƚresident Leveħow ƚławu na ƚħėžora wunjeŋe, wostachu woni ƚedžo. Wulki ropot nastaj; ƚłowa: Njeƚowpschitownoscz, njeħanbicziwoŋ atd. bėchu ƚkyschecž. Ale sozjaldemokratizny ƚapóŋkazy jim napschecžiwno woŋachu: ƚanbuje ƚo wjele ƚterje wy. — Teŋ dyrbi

So fakón wo nowym tobańowym dawku druhi ras pschedpołożicj. Wubawki křezorstwoweje taky budza pschezo wjetšce, a pschidawki njedobahaju.

Na kóždy pad nam nowy šejm hišcže wšchelake pschewatana pschinješe. Někotři maja sa to, so šo wón, hdyž wón pschedpołożeny fakón pschecziwo powróczenju saczišnje, rozpuschczi.

Šswojim lubym cžitarjam šmy hišcže winojczi, šrudny wěnz na row njebočicžkeje wjerchowki Wišmarckoweje položicj, wo kotrejež wotšalcžehnjenju šu šnano hižo druhdže štyšcheli. Nimale 48 lět je wona šwojemu mandželštemu k boku štała a je jemu woprawdže najšwěrnisha pomozniza byla w wšchěch cžezličich dawkach, kotrež šo na wulkeho muža šladžechu. Š cžichim a špokojnym duchom je wona něhdy wjele šjawnje postupila. Cžim wjazy je wona wjerchej w cžichim lubym šwójbnym žiwjenju byla. Krasny poklad měješce wón na nej. Šo je nam wulki štworicžel šjednocženeho křezorstwa tak dolhi cžas šdžeržany wostał, sa to šo džakujemy wošebje tež njebočicžkeje šastaranju a pošylnjenju. Šsamlutki šteji wón nět; wjele njemóže jemu wjazy šemja pošlicžecž. Njech wón namata mēr šwojeje šylneje wery! Šchtóž pak jeho lubuje a počesčujuje, tiž je nam možny wótžny kraj dał, tón budže š nim šrudobu cžucz a šobu žarowacž na rowje jeho mandželšteje, kotraž bē šlónčžna pruha w wulkich bēdženjach žiwjenja.

300 lětny narodny džej Gustava Adolfa je šo wšchudžom w ewangelštim šwěcže po dostojnym wašchnju wobeschoł. W Štockholmje, šchwedštim šlownym měcže, hdyž je šo kral narodžik, wotšwachu šo šwjatocžne Bože šlužby w šchwedškej a w němškej žyrkwi. Wot našeho křezora bē šo jeho bratr, prynž Hendrich, tam pošlał. W němškej žyrkwi je pschedšynda Gustav-Adolššeho towarštwu profesor d. Fricke z Lipska w pschitomnošczi žyšeje kralowškeje šwójby předomal. W Lüzenje, hdyž je Gustav Adolf panył, wotdžeržeshe generalny šuperintendent Faber š Barlina Božu šlužbu. Po šwjedženškej rēczi šararja d. Kaisera š Lipska pschepoda hrabja Stollberg nowy Gustav-Adolšowy pomnik městu Lüzenej.

III. Advent.

Mat. 11, 2—10.

Šlób: Šesuf moja nadžija.

Šsy dha ty tón, tiž pschincž ma?
Šaj, mój Šesu, ty šy pschischoł,
We džiwach šo widžecž da,
Šo šy wot Wótža k nam došchoł:
Wšchitžy cži profetojo
Wšchcžachu nam wot teho.

Šslepi widža, šhromi du,
Wušadni šu wucžicženi:
Mormi horje štawaju,
Šluchi štyšcha šwješeleni,
Šhudym ewangelijon
Předuje šo š kóždym dnjom.

Pomoznišo Šesufo!
Daj nam twoju móz tež woptacž!
Wuštrow dušchu, šekarjo!
Ššwědomnju daj cžistom' wostacž!
Wšmi přecž hřehow wušad nam,
Prawy pucž naš wjedž ty šam!

Daj tym woczam widženje,
Šo cže w wěrje dopóšnali!
Daj tym wušcham štyšhenje,
Šo cže w wucžbje pošluchali!
Wot mormych tež wubudž naš,
Wjedž naš k šebi kóždy cžas!

We wěrje tež njedaj nam
Šako šcžinje tudy šhablacž
Abu w mjehkej drascže nam
Šwoju šrwawnu wušmēšchowacž:
Šchtóž na tebje hñewa šo,
Do nješja nutš njepšchindže.

Nimamy dom kralowški,
Wydlimy w našchich hětach:
Šunu mamy nješješti
Bo bēdženju, po tych šmēchach,
Šhryšta pošnacž š hanibu
Pšchinješe cžesčž nješještu.

Šdyž cže šwjaty ššcženik Šan
Pucž nam k šbožu pschihotowacž,
Dha šo dajcže pschezo nam
Š pokucže tež psches njoh' wotacž:
Šeho šlób tak žandželšti
Wola naš k tej pokucži.

E. Š.

Něšto k rošpominanju.

„Šdže je Bóh?“ šo šlupy mudreho prascheshe.

Mudry wotmołwi: „W twojej wutrobje niž, hewal šo tak praschal njeby.“

* * *

Prawe wotmołwenje da šlawny předar w Šendželškej cžlowjekeje, tiž šebi myšleshe, šo wěrjazemu nicžo wjazy hřech njeje. Tón muž šo mjenujžy ššhrobli šo jeho praschecž: „Myšlicže dha šebi knješ Šillo, šo šškleńcžta palenža hñadu š mojeje wutrobny wuhñaje?“

„D ně“, wotmołwi předar, „pschetož tam žaneje njeje.“

Njedótkaj šo nicžeho, Šchtož cži šakasane jo.

„Kejšche kejšche nana dom;
Nanko pschindž mi š hermantom!“ —
Nan to š města wróczi šo,
Tysu štaji na šlido.

„Šanto tysy pokoj daj;
Šhroble wěta njeczahaj!
Šucže w młnyje pobudu;
Šotom hermant pošaju.“

Šanuscht wulžy hladašche:
„Šchto trasch tola nutška je?
Wěcžko drobnych džerkow ma;
Šchto šo pod nim hibota?“

„Pomocžinicž ššradžinko
Njeby tola šwadžiko!“ —
Šrywku trochu wotcžahny
Š wócžkow wčžipnje hladažy.

Škotož' ptacžka wuhlada.
Šako žoktož' wroblika. —
Tón bu š wotnom šur a šuf. —
„Pješka, to b'dže šwar a puť.“

„Škoty mož bē ša tebje —
Nět joh' koczka pošerje. — —
Njedótkaj šo nicžeho,
Šchtož cži šakasane jo!“

*

„Pomhaj Bóh“ je wot nětka niž jenož pola knješow duchownych, ale tež we wšchěch pschedawarňjach „Ššerb. Nowin“ na wšach a w Budyšchinje dostacž. Na šchtwórcž lěta płacži wón 40 np., jenotliwe cžizka šo po 4 np. pschedawaju.